

Arrest

nr. 65 026 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Sveta KAGIROVA, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. PETIT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 22 augustus 1975 in de Tsjetsjeense stad Argun.

Op 18 juli 1992 huwde u op traditionele wijze met V.A.(...). Na de dood van uw man, op 24 juni 1994, liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uw problemen begonnen nadat uw man op 24 juni 1994 vermoord werd door een zekere B.C.(...). Die dag ging uw man samen met een vriend, A.(...) genaamd, zwemmen in de rivier nabij een boerderij in de buurt van Mesker-Yurt. Zijn vriend behoorde tot de bende van G.(...) en lag in conflict met een andere groepering, waarvan de moordenaar, C.(...), lid was. Omwille van dit conflict vermoordde C.(...) die dag de vriend van uw man.

Uw man had eigenlijk niets met dit conflict te maken, maar om geen getuigen achter te laten, schoot C.(...) ook uw man en een derde persoon met de naam A.M.(...) neer.

Nog diezelfde nacht werd het lichaam van uw man bij u thuis gebracht, waarna uw man in jullie dorp, Mesker-Yurt, begraven werd. Zelf was u op dat moment zwanger van een zoon. Opdat uw zoon de naam van zijn vader zou kunnen dragen, liet u uw huwelijk postuum registreren.

Ondanks het feit dat uw man overleden was, kende u jarenlang geen problemen meer.

Maar volgens de Tsjetsjeense tradities moest de dood van uw man gewroken worden, ofwel door zijn kinderen indien deze meerderjarig zijn, zoniet door een van zijn broers.

Uw oudste schoonbroer ging daarom op zoek naar de moordenaar samen met de broer van het andere onschuldige slachtoffer, maar zonder resultaat.

Kort daarna brak in Tsjetsjenië bovendien de oorlog uit en jullie gingen ervan uit dat de moordenaar van uw man tijdens de oorlog omgekomen was.

Later, meer bepaald in herfst van 2009, bleek echter dat dit niet het geval was. Uw zoon had ondertussen de leeftijd van 15 jaar bereikt, wat overeenkomstig de Tsjetsjeense tradities als meerderjarig wordt beschouwd, en was vastbesloten de dood van zijn vader te wreken. Overal verkondigde hij dat hij de bloedwraak ten uitvoer zou brengen. Deze woorden bereikten ook de moordenaar, die uw zoon daarom sinds de herfst van 2009 begon te bedreigen.

Op 11 juni 2010 werd uw zoon zelfs door hem ontvoerd. Hij werd die avond onderweg naar huis meegenomen en gedurende 24 uur vastgehouden en mishandeld. Daarna werd hij achtergelaten aan de rand van het dorp, waar hij gevonden werd door kennissen, die hem naar huis brachten. Uw zoon was ernstig toegetakeld, vooral zijn been was er zo erg aan toe dat hij een complexe chirurgische ingreep moest ondergaan.

Met de toestemming van uw schoonbroers besloot u definitief te vertrekken omdat u vreesde voor het leven van uw zoon.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 2 juli 2010. Vanuit Pjatigorsk reisde u samen met uw zoon met een minibus naar België, dat u bereikte op 6 juli 2010.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat uw zoon in Tsjetsjenië problemen kende met de moordenaar van uw man, nadat uw zoon verklaard had de dood van zijn vader te zullen wreken.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Tsjetsjenië.

U legde wel de overlijdensakte van uw man voor, die aantoonde dat uw man op 24 juni 1994 om het leven kwam. Hieraan wordt echter niet getwijfeld.

Met betrekking tot de problemen die uw zoon kreeg nadat hij openlijk verklaarde dat hij de bloedwraak zou volbrengen, kon u de Belgische asielinstanties echter geen enkel document aanreiken. U gaf immers aan dat uw zoon op 11 juni 2010 door de moordenaar van uw man ontvoerd werd, waarna hij gedurende een etmaal vastgehouden en fysiek mishandeld werd. Hij werd zelfs zodanig hard aangepakt dat hij een complexe operatie moest ondergaan om zijn been te herstellen (CGVS, p. 9-10).

U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel medisch attest voorleggen aangaande de verwondingen die uw zoon tijdens zijn ontvoering had opgelopen. U verklaarde nochtans dat u omwille van deze verwondingen een dokter in het district Shali geraadpleegd had (CGVS, p. 11).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts is het erg opmerkelijk dat u de naam van de moordenaar van uw man niet kende, te meer omdat de moord op uw man ruim 15 jaar geleden plaatsvond. U gaf namelijk zelf aan dat u de naam van de moordenaar niet wist toen u daar tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) naar gevraagd werd. U vervolgde dat u ondertussen naar huis gebeld had om zijn naam te achterhalen, namelijk B.C.(...) (CGVS, p. 4).

Het feit dat u ruim 15 jaar na de dood van uw man niet kon zeggen wie uw man vermoord had, terwijl uw familie in uw thuisland hiervan wel op de hoogte was, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangezien dit element de kern van uw asielrelaas raakt, kon immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u de Dienst Vreemdelingenzaken gedetailleerde informatie kon verschaffen over de moordenaar van uw man. Te meer omdat uw zoon zelfs reeds oog in oog stond met de moordenaar van zijn vader en hij verschillende keren bedreigd werd in naam van de moordenaar (CGVS, p. 10-11 en 13).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de moordenaar van uw man zelf contact zou hebben gezocht met uw zoon nadat uw zoon openlijk verteld had dat hij de moord op zijn vader zou wreken (CGVS, p. 10-11).

Aangezien u aangaf dat uw zoon niet precies wist wie zijn vader vermoord had, is het weinig waarschijnlijk dat de moordenaar zelf het risico zou nemen zich aan uw zoon bekend te maken, wetende dat uw zoon van plan was hem te vermoorden (CGVS, p. 10).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Pjatigorsk (gelegen in de Russische regio Stavropol) met een minibus naar België zou zijn gereisd (CGVS, p. 7). Uw binnenlands Russisch paspoort was hierbij uw enige reisdocument en u werd onderweg nooit gecontroleerd (CGVS, p. 6-7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder internationaal paspoort en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u het 6 maanden voor uw vertrek uit Tsjetsjenië verloren was, waarna u geen nieuw paspoort meer aanvraagde (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw binnenlands Russisch paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen.

Het bevat immers uitsluitend identiteitsgegevens, die echter niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de problemen die uw zoon in Tsjetsjenië gekend zou hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 maart 2011 in een eerste middel een schending aan *"van de beginselen van rechten van verdediging, de goede rechtsbedeling, eerlijke procedure en tegenspraak als algemene beginselen van het recht"*.

Zij laat gelden dat verschillende ngo's de slechte omstandigheden benadrukken van de verhoren op het Commissariaat-generaal, veroorzaakt door het feit dat ambtenaren aldaar tewerkgesteld getraind werden met het oogmerk op een hoge productiviteit. Verzoekster stelt dat haar verhoor 1u28. duurde wat betekent dat haar dossier dus zeer snel werd afgehandeld werd en de door haar aangebrachte elementen niet in aanmerking werden genomen.

Zij laat verder gelden dat *"de voorlezing en ondertekening van gehoornota's geen substantiële vormvereisten zijn of op straffe van nietigheid moeten gebeuren, tenzij verzoeker de inhoud van de gehoornota's aannemelijk zou betwisten of geloofwaardige elementen zou aanbrengen om de werkelijkheid van de in zijn verhaal bevatte te betwisten (sic)"* (zie het verzoekschrift, p. 2) en dat elke asielaanvraag individueel onderzocht dient te worden. Ook meent zij dat het Commissariaat-generaal volgens de Belgische regering een nagenoeg rechterlijke instelling is, wat impliceert dat die in toepassing van de elementaire procesregels moet handelen, zoals de naleving van de tegenspraak en van de lezing van de gehoornota's. In casu was dit volgens verzoekster niet het geval.

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekster zich louter beperkt tot het uiten van een reeks blote beweringen die zij geenszins weet hard te maken met concrete gegevens.

Welke van de door haar voorgelegde elementen niet in aanmerking werden genomen door de commissaris-generaal en op welke wijze haar asielaanvraag niet individueel beoordeeld werd, vermeldt zij niet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 25 november 2010, dat ongeveer anderhalf uur duurde, in het bijzin van haar advocaat de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Verweerder merkt op dat toen aan verzoekster op het einde van het verhoor werd gevraagd (zie verhoorverslag van 25 november 2010, p.16) of zij alle problemen had aangehaald die aanleiding hadden gegeven tot haar vertrek uit haar land van herkomst, zij bevestigend antwoordde; ook de bij het verhoor aanwezige advocaat had geen toevoegingen.

De opmerking in het verzoekschrift dat het "korte" verhoor en de beslissingstermijn van anderhalve maand aanwijzingen zijn dat haar aanvraag onnauwkeurig werd behandeld, is volgens de Raad een blote bewering.

De Raad wijst er voorts op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.1. In een tweede middel (zie het verzoekschrift, p. 3) voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 26 van het Internationaal verdrag van New York van 19 december 1966, van artikel 14 EVRM, van *"artikel 4 van het protocol 4 d.d. 16 11 1963 en van artikel 1 van het protocol 12 d.d. 2000 bij de EVRM (sic)"*.

Verzoekster stelt dat België repatriëringakkoorden met de Oostbloklanden afsluit, die als doel hebben *"massieve en collectieve repatriëringen van kandidaat-vluchtelingen, van wie de asielaanvraag is afgewezen, naar hun land van herkomst te organiseren"*. Zij beweert dat de commissaris-generaal *"anders bejegend naargelang ze wel of niet afkomstig zijn van een land waarmee België een repatriëringsakkoord afsloot"* (zie het verzoekschrift, p. 3), dat haar asielaanvraag niet ernstig werd onderzocht alleen om reden van haar etnische afkomst en dat de Belgische overheid tegen haar een negatief a priori had.

Verder laat zij gelden dat zij vervolging vreest in geval van terugkeer gezien de vervolging van Tsjetsjenen wordt geduld en de nationale overheid niet in staat is haar burgers te beschermen.

2.2.2. De Raad stelt ook hier vast dat in het verzoekschrift louter beschuldigingen uit aan het adres van de commissaris-generaal en blote beweringen opwerpt, zonder deze te staven. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig en gaat er derhalve niet verder op in.

2.3.1. In een derde middel roept zij een schending in van artikelen 3 en 14 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens van 10 december 1948, van de artikelen 1 en 33 van het Verdrag van Genève en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen.

Zij haalt de vluchtelingendefinitie aan zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en stelt dat *“vrees een geestestoestand en geen subjectieve voorwaarde is”*.

Zij herhaalt vervolgens de beweegredenen van de aangevochten beslissing in bewoordingen als (zie het verzoekschrift, p. 5):

“Mevrouw had stappen maar tevergeefs ondernomen.

Wanneer zijn zoon aan attein d de leeftijd van 15jaar, hij de plicht had om al het nodige te doen omde eer van zijn vader te verdedigen.

Hij heeft dan medegedeeld, door stopt aan oren, dathij moorddadig zou terugvinden en zijn veder wraak zou nemen;

Terwijl zijn zoon 15 jaar had, is een groep vanman het komen vinden.

Een onder hen heeft hem gezegd dat hijmoorddadig van zijn vader was.

Deze man heeft echter achteruitgegaane niet PS zijn identiteit maar aan oué van slagen de zoon van mevrouw.

De groep van man heeft vivment aan de draden vanmevrouw om niet moorddadig proberen terug te vinden geadviseerd;”

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster een hele reeks rechtsregels opsomt waarvan zij de schending aanvoert, zonder evenwel toe te lichten op welke manier deze rechtsregels geschonden zijn.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster zich louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin zij aldus in gebreke blijft.

2.4. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekster. De bestreden beslissing is op afdoende wijze gemotiveerd en is gesteund op deugdelijke motieven, die steun vinden in het administratief dossier en dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève.

Derhalve wordt van verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Wat betreft de vraag naar toepassing van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, heeft de commissaris-generaal op basis van informatie die zich in het administratief dossier bevindt, terecht besloten tot de afwijzing ervan. Verzoekster voert geen concrete elementen die tot het tegendeel doen besluiten.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt niet toegekend.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.
Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal..

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE